

Žijme tedy přítomnost, více lásky dejme druhým...

Jako každý rok, i letošní téma jsem „zaslechnul“ při jedné z mých podzimních návštěv mezi vámi. Téma „žít přítomnost“ vyplynulo z jednoho rozhovoru a já v sobě při těch slovech cítil potvrzení Ducha Svatého. V dalších dnech se potom v mých myšlenkách rozvíjel obsah těchto slov. A já se nestačil divit, čím vším nás může prožívaná přítomnost obdarovat, a kudy vede cesta... Na kterou nás tímto všechny zvou.

V příběhu o starém zenovém mistru šlo těm, kdo se ptali, o pocit štěstí a rovnováhy. V úvodní písničce je dovednost prožívání přítomnosti spojena se službou. Jen prožívajíc skutečnou přítomnost, budeme totiž schopni dát více lásky druhým.

V evangeliu (*Jan 4,5 – 26, 28 – 30, 39 - 42*) jde Ježíš ženě naproti, sedne si u studny, kde míří i ona, a komunikuje s ní. V našich všedních dnech už jen přisednout si, naslouchat a popovídat jen tak má velkou hodnotu. Není vždy na místě vstupovat na hlubinu velkých životních témat. Ale zpátky k evangelnímu textu. Ježíšovi ale nejde o žádnou povrchní debatu, a jakoby mimoděk zavádí vážné téma výzvou: „zavolej svého muže...“. A tak se v prostoru rozhovoru těchto dvou postupně utváří osvobozující prožitek přítomnosti. Na počátku setkání se Ježíšovi dostane od ženy oslovení „Ty žid, žádáš o napití mne...“, o kousek dál žena reaguje: „Pane, vždyť nemáš ani vědro...“. A po přijetí sdělení, že Ježíš je Kristus, Boží zaslíbený, žena nachází důvod i odvahu vydat se do města, aby vydala svědectví.

Prožitek autentické přítomnosti pomohl ženě pojmenovat a přijmout svou hříšnost. Ježíšova pravda i laskavost ji vlily prožitek životní naděje, která vzápětí přerostla v odvahu ke svědectví.

Žít přítomnost, prožívat aktuální den a úkol je pozváním, výzvou i Božím darem. A budeme se tomu učit celý život. Ponořme se do tady a teď, těšme se z aktuálního rozhovoru, budme přítomni smutku bližního. A uprostřed všeho dění necht' jsme stále ve spojení s Bohem. Jen takto totiž přineseme lásku druhým.

Bojujme s naší nespokojeností, s naším nesoustředěným a sobeckým malým já. Obejměme naše svědomí, které neumí odpustit naše časté omyly a zlovyky. Vyvarujme se posuzování druhých, nálepkování jejich skutků a slov. I proto jsme totiž často osamělí, plni opatrnosti a nedůvěry. A žijme přítomnou chvílí...

+ George

